

ΜΙΑ ΞΕΚΑΘΑΡΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΜΗΝΥΜΑΤΟΣ

- Zac Poonen

Σε αυτό το άρθρο, θα εξηγήσουμε τι σημαίνει για κάποιον να «γεννηθεί άνωθεν» ή να «σωθεί».

Το πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση αυτή είναι η μετάνοια. Για να μετανοήσει όμως κάποιος (να εγκαταλείψει δηλαδή την αμαρτία του) πρέπει πρώτα να γνωρίζει τι είναι αμαρτία. Στις μέρες μας υπάρχει μεγάλη παρανόηση της μετάνοιας μεταξύ των Χριστιανών, ακριβώς επειδή υπάρχει παρανόηση της έννοιας της αμαρτίας.

Τις τελευταίες δεκαετίες οι απαιτήσεις του λεγόμενου Χριστιανικού κηρύγματος έχουν μειωθεί πολύ. Οι περισσότεροι σύγχρονοι κήρυκες του Ευαγγελίου, κηρύττουν ένα πολύ νερωμένο «ευαγγέλιο». Λένε στους ανθρώπους μόνο να πιστέψουν στον Ιησού. Η πίστη στον Ιησού όμως μόνη της, δεν θα σώσει κανέναν, *αν δεν συνοδεύεται από μετάνοια*.

Η *άνωθεν γέννηση*, είναι το θεμέλιο της Χριστιανικής ζωής. Αν ζεις μια ηθική ζωή, χωρίς πρώτα να έχεις βάλει αυτό το θεμέλιο, η θρησκεία σου θα είναι ακριβώς όπως όλες οι άλλες θρησκείες του κόσμου -- γιατί και αυτές διδάσκουν τους ανθρώπους να ζουν μια ηθική ζωή. Σίγουρα πρέπει όλοι μας να ζούμε μια τέτοια ζωή. Αυτή όμως η ζωή, αποτελεί την υπερκατασκευή, το οικοδόμημα του Χριστιανισμού – *όχι το θεμέλιό του*. Το θεμέλιο είναι η *άνωθεν γέννηση*. Όλοι μας πρέπει να ξεκινήσουμε από εκεί.

Ο ίδιος ο Ιησούς χρησιμοποίησε την φράση «άνωθεν γέννηση» στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, κεφάλαιο 3 και χωρίο 3, απευθυνόμενος στον Νικόδημο που ήταν ένας θρησκευτικός ηγέτης και θεοφοβούμενος άνθρωπος που ζούσε μια δίκαιη ζωή. Παρόλα αυτά, ο Ιησούς του είπε: «Αν κάποιος δεν γεννηθεί άνωθεν, δεν μπορεί να δει την βασιλεία του Θεού» (Ιωάννης 3:3). Βλέπουμε λοιπόν ότι για να μπει κάποιος στην βασιλεία του Θεού πρέπει να έχει την εμπειρία μιας πνευματικής γέννησης, ακόμα και αν είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος! Κατόπιν ο Ιησούς είπε στον Νικόδημο ότι Εκείνος (ο Ιησούς) θα υψωνόταν στον σταυρό και θα πέθαινε, έτσι ώστε όσοι πιστέψουν σ' Αυτόν να έχουν αιώνια ζωή (Ιωάννης 3:14, 16).

Ο Ιησούς συνέχισε λέγοντάς του ότι οι άνθρωποι αγάπησαν το σκοτάδι μάλλον παρά το φως, επειδή τα έργα τους ήταν πονηρά (Ιωάννης 3:19). Εκείνοι όμως που είναι ειλικρινείς θα έρθουν στο φως και θα σωθούν (Ιωάννης 3:21). Για να γεννηθεί κανείς άνωθεν, πρέπει να έρθει στο φως. Αυτό σημαίνει να είναι ειλικρινής με τον Θεό και να ομολογήσει σε Αυτόν τις αμαρτίες του. Δεν είναι δυνατόν βέβαια να θυμηθεί κανείς κάθε αμαρτία που έχει διαπράξει. Πρέπει όμως να ομολογήσει μπροστά στον Θεό ότι είναι αμαρτωλός και να φέρει μπροστά Του όσες από τις αμαρτίες του θυμάται.

Η αμαρτία είναι κάτι το μεγάλο στη ζωή σου και εσύ μπορείς να δεις μόνο ένα μικρό της μέρος στην αρχή. Μοιάζεις με τον κάτοικο μιας απέραντης χώρας, που έχει γνωρίσει μόνο ένα πολύ μικρό μέρος της χώρας που κατοικεί. Καθώς όμως προχωρείς θα βλέπεις όλο και περισσότερα

μέρη της «*χώρας της αμαρτίας*» στη ζωή σου. Όσο βαδίζεις στο φως, θα βλέπεις και άλλες πτυχές της αμαρτίας σου και θα μπορείς έτσι να καθαρίζεσαι συνεχώς από αυτήν, όλο και πιο βαθειά. Πρέπει λοιπόν να *περπατάς* ενώπιον του Θεού με ειλικρίνεια, κάθε στιγμή.

Ας χρησιμοποιήσουμε ένα άλλο παράδειγμα: Ζεις σε ένα σπίτι με πολλά βρώμικα δωμάτια. Επιθυμείς να έρθει ο Κύριος Ιησούς Χριστός στο σπίτι σου να κατοικήσει, αλλά Εκείνος δεν μπορεί να κατοικήει στα βρώμικα δωμάτιά σου. Έτσι, σε βοηθά να καθαρίσεις ένα-ένα τα δωμάτια. Σιγά - σιγά και σταδιακά, όλο το σπίτι καθαρίζεται. Έτσι αυξάνουμε σε αγιότητα στην Χριστιανική μας ζωή.

Κάποτε ο Απόστολος Παύλος είπε ότι οπουδήποτε πήγαινε, κήρυττε το ίδιο μήνυμα προς όλους τους ανθρώπους: *Μετάνοια προς τον Θεόν και Πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό (Πράξεις 20:20)*. Αυτές είναι οι δύο προϋποθέσεις για να θέσεις γερά θεμέλια και να γεννηθείς άνωθεν. Ο Θεός συνέδεσε την *μετάνοια* με την *πίστη*. Οι περισσότεροι όμως σύγχρονοι κήρυκες διαχωρίζουν αυτά τα δύο, αφήνοντας απέξω την μετάνοια από τα κηρύγματά τους και κηρύττοντας μόνο την *πίστη*.

Αν όμως έχεις μόνο πίστη, *δεν μπορείς να γεννηθείς άνωθεν*. Είναι σαν να θέλει μια γυναίκα να κάνει παιδί μόνη της. Δεν μπορεί, όσο και αν προσπαθήσει. Για να γεννηθεί ένα παιδί πρέπει να υπάρχει και ο άνδρας και η γυναίκα. Κατά παρόμοιο τρόπο, μόνον όταν η *μετάνοια* και η *πίστη* ενωθούν μπορεί να λάβει χώρα μια *πνευματική γέννηση* στο πνεύμα του ανθρώπου και ένας καινούριος πνευματικός άνθρωπος να γεννηθεί. Αυτή η γέννηση είναι τόσο πραγματική όσο και η φυσική — και λαμβάνει χώρα *σε μια στιγμή του χρόνου*, δεν είναι σταδιακή.

Ίσως αυτής της πνευματικής γέννησης προηγηθούν μήνες προετοιμασίας – όπως ακριβώς και για τη φυσική γέννηση προηγείται η ετοιμασία της εγκυμοσύνης. Η ίδια όμως η πνευματική γέννηση (όπως ακριβώς και η φυσική) λαμβάνει χώρα σε μια στιγμή χρόνου. Κάποιοι Χριστιανοί δεν γνωρίζουν την ακριβή ημερομηνία της άνωθεν γέννησής τους. Είμαι ένας από αυτούς. Αυτό όμως δεν είναι κακό – είναι σαν να μην ξέρει κανείς την ημερομηνία της φυσικής του γέννησης. Δεν είναι και τόσο σοβαρό – αρκεί κάποιος να είναι ζωντανός!! Κατά τον ίδιο τρόπο, το σημαντικό είναι να γνωρίζει ο άνθρωπος ότι *είναι ζωντανός εν Χριστώ* σήμερα.

Μήπως είμαστε στενόμυαλοι όταν υποστηρίζουμε ότι ο Ιησούς είναι η μόνη οδός προς τον Θεό;

Ας απαντήσω με ένα παράδειγμα: Κάποιος που δεν έχει δει ποτέ τον πατέρα μου (ή έστω μια φωτογραφία του πατέρα μου) δεν μπορεί να ξέρει πώς είναι το πρόσωπό του. Με παρόμοιο τρόπο, κάποιος που ποτέ δεν έχει δει τον Θεό δεν μπορεί να γνωρίζει πώς είναι ο Θεός ή ποια είναι η οδός προς Αυτόν. Ο Ιησούς Χριστός όμως, ήρθε σταλμένος από τον Θεό και έτσι μόνος Αυτός μπορεί να μας δείξει τον δρόμο για τον Θεό. Είπε: « *Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται στον Πατέρα ειμή δι Εμού*» (Ιωάννης 14:6).

Όταν συλλογιστούμε τον ισχυρισμό του Ιησού ότι αυτός ήταν η ΜΟΝΗ ΟΔΟΣ προς τον Πατέρα Θεό, πρέπει να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι, είτε αυτός ο ισχυρισμός ήταν *αληθινός*, είτε ότι ο Ιησούς ήταν *ψεύτης* και *απατεώνας*. Ποιος τολμά να πει ότι ο Ιησούς ήταν ψεύτης και απατεώνας; Είναι όμως άστοχο να πούμε ότι ήταν απλώς ένας καλός άνθρωπος ή ένας προφήτης. Όχι. Είναι Θεός – όχι απλώς ένας καλός άνθρωπος. Πώς θα μπορούσε να είναι καλός άνθρωπος και παράλληλα ψεύτης και απατεώνας! Οδηγούμαστε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι ήταν πράγματι ο Θεός σε ανθρώπινη μορφή.

Κάθε μορφή αλήθειας είναι εκ φύσεως «στενόμυαλη», απόλυτη. Στα μαθηματικά, $2+2$ πάντα κάνουν 4. Δεν μπορούμε να είμαστε ανεκτικοί και «ανοιχτοί» και να δεχτούμε και το 3 και το 5 ως πιθανές απαντήσεις. Δεν μπορούμε να δεχτούμε ούτε το 3,9999. Από τη στιγμή που δεχόμαστε ποικίλες απαντήσεις, οι μαθηματικοί μας υπολογισμοί θα φτάσουν σε αδιέξοδο. Παρόμοια, ξέρουμε ότι η γη γυρίζει γύρω από τον ήλιο. Αν θελήσουμε να είμαστε «ανοιχτοί» και να δεχτούμε επίσης και κάποια θεωρία που λέει ότι και ο ήλιος επίσης γυρίζει γύρω από τη γη, οι αστρονομικοί μας υπολογισμοί θα βγουν λάθος. Ή στην Χημεία, το H_2O είναι νερό. Δεν μπορούμε να είμαστε ανεκτικοί και να δεχόμαστε ότι το H_2O είναι επίσης και αλάτι!! Βλέπουμε λοιπόν ότι η αλήθεια είναι εκ φύσεως απόλυτη σε κάθε πεδίο, κάτι που συμβαίνει και για το θέμα που έχει να κάνει με τον Θεό. Η ανεκτικότητα και η σχετικότητα οδηγούν σε λάθη στα πεδία των μαθηματικών, της αστρονομίας ή της χημείας – αλλά επίσης και στο πεδίο της αναζήτησης της αλήθειας για τον Θεό.

Η Βίβλος διδάσκει ότι όλοι οι άνθρωποι είναι αμαρτωλοί – και ο Ιησούς πέθανε για *αμαρτωλούς*. Αν έρθεις λοιπόν στον Ιησού ως «Χριστιανός», δεν θα μπορέσει να σου συγχωρέσει τις αμαρτίες σου, επειδή Εκείνος δεν πέθανε για Χριστιανούς! Πέθανε για *αμαρτωλούς*. Οι μόνοι που μπορούν να συγχωρεθούν είναι εκείνοι που έρχονται στον Ιησού και λένε «Κύριε, είμαι αμαρτωλός». Δεν μπορείς να έρθεις στον Ιησού ως μέλος κάποιας θρησκείας και να συγχωρεθείς, επειδή Εκείνος πέθανε για *αμαρτωλούς*. Αν όμως έρθεις ως αμαρτωλός, τότε οι αμαρτίες σου θα συγχωρεθούν αμέσως.

Για όλους μας είναι εύκολο να γνωρίζουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί – επειδή ο Θεός μας έχει όλους εφοδιάσει με τη συνείδηση. Τα παιδιά έχουν πολύ ευαίσθητη συνείδηση που τα κάνει να καταλαβαίνουν το λάθος τους γρήγορα. Καθώς όμως μεγαλώνουν, η συνείδηση αυτή μπορεί να σκληρύνει και να απευαισθητοποιηθεί. Όταν ένα τρίχρονο παιδί πει ένα ψέμα, το πρόσωπό του δείχνει ενοχή, επειδή η συνείδησή του είναι ένοχη. Δεκαπέντε όμως χρόνια αργότερα, μπορεί να πει ψέματα με αθώο πρόσωπο, επειδή έχει στο μεταξύ σκοτώσει τη φωνή της συνείδησής του, αγνοώντας την επανειλημμένα. Είναι σαν την πατούσα του μωρού, που είναι τόσο απαλή που μπορεί να αισθανθεί το χάδι ενός φτερού. Τα πόδια των ενηλίκων που περπατούν ξυπόλητοι όμως, είναι τόσο σκληρά, που δεν μπορούν να νιώσουν ούτε μια πινέζα, εκτός και αν μπει πολύ βαθιά. Το ίδιο συμβαίνει και στην συνείδηση, καθώς ο άνθρωπος μεγαλώνει.

Η συνείδηση αποτελεί την φωνή που ο Θεός έχει βάλει μέσα σε όλους μας, και μαρτυρεί ότι είμαστε ηθικά όντα. Μας δίνει μια πρώτη κατανόηση του καλού και του κακού και για τον λόγο αυτόν, είναι ένα θαυμάσιο δώρο του Θεού σε μας. Ο Ιησούς την αποκάλεσε «οφθαλμό της ψυχής» (Λουκάς 11:34). Αν δεν φυλάμε προσεκτικά το μάτι αυτό, κάποια μέρα θα τυφλωθούμε πνευματικά. Το να αγνοούμε τα τσιμπήματα της συνείδησης είναι σαν να αγνοούμε τη σκόνη που μπαίνει μέσα στα μάτια μας – κάποια μέρα, αργά ή γρήγορα, θα τυφλωθούμε πνευματικά.

Τη στιγμή της γέννησής τους, τα μωρά δεν έχουν καμιά θρησκεία. Είναι όλα το ίδιο. Δύο χρόνια αργότερα, είναι ακόμα στην ίδια κατάσταση – γεμάτα εγωισμό και φιλονικία. Καθώς όμως περνάει ο καιρός, οι γονείς τους τα διδάσκουν τις αρχές της δικής τους θρησκείας και έτσι φτάνουν να ανήκουν σε διάφορες θρησκείες. Σε ποσοστό μεγαλύτερο του 90%, η θρησκεία κάποιου καθορίζεται από αυτό που επέλεξαν οι γονείς του.

Ο Θεός όμως δεν μας βλέπει ως ανθρώπους διαφορετικών θρησκειών. Μας βλέπει όλους ως αμαρτωλούς. Ο Ιησούς Χριστός ήρθε από τον ουρανό στη γη, για να πεθάνει για τις αμαρτίες

όλης της ανθρωπότητας. Δεν ήρθε για όσους νομίζουν ότι είναι αρκετά καλοί για να εισέλθουν στην παρουσία του Θεού, αλλά για αυτούς που αναγνωρίζουν ότι είναι *ανάξιοι* να εισέλθουν στην παρουσία Του. Η συνείδησή σου σου λέει ότι είσαι αμαρτωλός. Γιατί λοιπόν είναι τόσο δύσκολο να έρθεις στον Ιησού και να του πεις «Κύριε, είμαι αμαρτωλός, έχω κάνει πολλά λάθος πράγματα στη ζωή μου» ;

Μια ερώτηση που κάποιοι μπορεί να ρωτήσουν είναι: «Δεν μπορεί ένας καλός Θεός να παραβλέψει τις αμαρτίες μας και να μας συγχωρήσει, όπως ακριβώς θα έκανε και ένας πατέρας»; Αν ο γιος έσπαγε (ή έχανε) κάποιο πολύτιμο αντικείμενο, και λυπόταν για αυτό και ζητούσε συγγνώμη, ο πατέρας σίγουρα θα τον συγχωρούσε. Το θέμα όμως της αμαρτίας δεν είναι απλώς θέμα *λάθους*. Αν όλες οι αμαρτίες μας έπεφταν σε αυτήν την κατηγορία, τότε ο Θεός θα μας συγχωρούσε αμέσως. Η αμαρτία όμως δεν είναι λάθος. *Η αμαρτία είναι έγκλημα*.

Ας υποθέσουμε ότι σε ένα δικαστήριο, ο δικαστής έχει μπροστά του να δικάσει τον ίδιο του τον γιο, που κατηγορείται για ένα έγκλημα. Μπορεί να πει άραγε στον γιο του, «Γιε μου, σε αγαπώ, σε συγχωρώ και δεν θα σε τιμωρήσω»; Κάθε επίγειος δικαστής με έστω και το ελάχιστο αίσθημα δικαιοσύνης, ποτέ δεν θα έκανε κάτι παρόμοιο. Το αίσθημα της δικαιοσύνης αυτό που όλοι έχουμε είναι απλώς ένα μικρό μέρος της τέλει δικαιοσύνης του Παντοδύναμου Θεού, κατ' εικόνα του Οποίου είμαστε φτιαγμένοι. Όταν λοιπόν έχουμε κάνει κάτι πολύ σοβαρό, ο Θεός ως Κριτής πρέπει να μας πει «Σε αγαπώ πολύ αλλά έχεις διαπράξει έγκλημα – πρέπει να σε τιμωρήσω.» Στο δικαστήριο αυτό, όσο μετανιωμένος και αν είναι ο γιος για το έγκλημα που διέπραξε, ο πατέρας του πρέπει να του επιβάλλει τιμωρία, ως κριτής. Ας υποθέσουμε ότι ο γιος έχει ληστέψει μια τράπεζα. Ο πατέρας κριτής τον καταδικάζει σε πρόστιμο ενός εκατομμυρίου ευρώ. Ο γιος πρέπει τώρα να πάει στη φυλακή, μια και δεν έχει να πληρώσει τόσο μεγάλο πρόστιμο. Έπειτα ο πατέρας κατεβαίνει από την έδρα, βγάζει τα δικαστικά του ενδύματα και στέκεται μπροστά στο γιο. Βγάζει τότε το καρνέ των επιταγών του και υπογράφει μια επιταγή για ένα εκατομμύριο ευρώ (την αξία όλης της περιουσίας του) και την δίνει στον γιο του για να πληρώσει το πρόστιμο. Μπορεί τώρα ο γιος του να τον κατηγορήσει για έλλειψη αγάπης; Και βέβαια όχι! Παράλληλα, κανένας από το ακροατήριο δεν μπορεί να τον κατηγορήσει για μεροληπτική κρίση, αφού έδωσε στον γιο του την αυστηρότερη προβλεπόμενη ποινή. Αυτό ακριβώς ήταν που έκανε και ο Θεός για μας. Ως Κριτής, διακήρυξε ότι έπρεπε να τιμωρηθούμε για τις αμαρτίες μας. Έπειτα ήρθε κάτω ως Άνθρωπος και πήρε πάνω Του την τιμωρία μας.

Η Βίβλος μας διδάσκει ότι ο Θεός, αν και Ένας, υπάρχει σε Τρία Πρόσωπα – Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Αν ο Θεός ήταν ένα πρόσωπο, δεν θα μπορούσε να είχε αδειάσει τον Θρόνο του στον ουρανό και να έχει έρθει στη Γη ως άνθρωπος στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ποιος θα κυβερνούσε τότε το Σύμπαν; Επειδή όμως ο Θεός υπάρχει σε Τρία Πρόσωπα, ο Υιός μπορούσε να έρθει στη γη και να πεθάνει για τις αμαρτίες μας ενώπιον του Πατέρα Θεού που ήταν ο Κριτής. Υπάρχουν Χριστιανοί που βαπτίζουν τους ανθρώπους στο όνομα του «Ιησού μόνο» λέγοντας ότι υπάρχει μόνο ένα πρόσωπο στη Θεότητα – ο Ιησούς. Αυτό είναι μια σοβαρή πλάνη. Στην Α' επιστολή του Ιωάννου 2:22 λέει ότι όποιος αρνείται τον Πατέρα και τον Υιό, έχει το πνεύμα του αντίχριστου, επειδή αρνείται ότι ο Υιός-Θεός ήρθε με μορφή ανθρώπου στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, αρνούμενος την δική του ανθρώπινη θέληση και υποτασσόμενος στη θέληση του Πατέρα Του, παίρνοντας έπειτα πάνω Του την τιμωρία των αμαρτιών μας, ενώπιον του Πατέρα Θεού (Α Ιωάννου, 4:2,3).

Ο Ιησούς ήταν πλήρως Θεός και πλήρως άνθρωπος όταν ήρθε στη γη. Πεθαίνοντας στον Σταυρό, πήρε πάνω Του την τιμωρία των αμαρτιών όλης της ανθρωπότητας. Η τιμωρία των αμαρτιών μας ήταν ο αιώνιος αποχωρισμός μας από τον Θεό. Όταν λοιπόν ο Χριστός κρεμάστηκε στον σταυρό, αποχωρίστηκε από τον επουράνιο Πατέρα Του. Αυτός ο αποχωρισμός είναι το χειρότερο βασανιστήριο που μπορεί να υποστεί ανθρώπινο ον.

Η κόλαση είναι ο μόνος τόπος στο σύμπαν όπου *απουσιάζει* ο Θεός. Ο Θεός εκεί δεν είναι παρών. Και έτσι στην κόλαση, όλη η κακία του διαβόλου γίνεται φανερή. Αυτή η κακία είναι που κάνει τόσο δυστυχισμένη την ύπαρξη όσων πηγαίνουν εκεί. Ο Ιησούς δοκίμασε αυτήν την δυστυχία όταν κρεμόταν στο σταυρό. Έμεινε εκεί κρεμασμένος για έξι ώρες. Τις τρεις τελευταίες όμως από αυτές, εγκαταλείφθηκε από τον Θεό. Ο ήλιος σκοτεινίασε και η γη άρχισε να τρέμει. Η σύνδεσή Του με τον Ουράνιο Πατέρα Του διακόπηκε. Ο Πατέρας είναι η κεφαλή του Χριστού (Α Κορινθ.11:3) – και την στιγμή της εγκατάλειψής Του, ήταν σαν να τον αποκεφαλίζουν. Δεν μπορούμε εμείς να κατανοήσουμε πλήρως τι αγωνία περιείχε για Αυτόν αυτή η εμπειρία.

Αν ο Ιησούς ήταν απλώς ένα κτίσμα, δεν θα μπορούσε να πάρει πάνω Του την τιμωρία των δισεκατομμυρίων ανθρώπων που έχουν ζήσει στη γη από την εποχή του Αδάμ. Ένας άνθρωπος δεν μπορεί να πληρώσει για λογαριασμό *ενός δισεκατομμυρίου ανθρώπων!* Ο Ιησούς όμως μπορούσε να το κάνει αυτό, επειδή ήταν ο άπειρος Θεός.

Ακόμα, επειδή ήταν Άπειρος, μπορούσε να δεχτεί αιώνια τιμωρία μέσα σε τρεις ώρες.

Αν ο Ιησούς δεν ήταν Θεός, η τιμωρία Του από τον Πατέρα Θεό για τις δικές μας αμαρτίες θα αποτελούσε μεγάλη αδικία. Ο Θεός δεν μπορεί να τιμωρήσει κάποιον για την αμαρτία ενός άλλου, ακόμα και αν ο πρώτος δέχεται να πάρει την τιμωρία πάνω του. Δεν μπορεί ένας φίλος σου να καταδικαστεί για το δικό σου έγκλημα και να φυλακιστεί, αυτό θα αποτελούσε αδικία. Αν λοιπόν ο Ιησούς δεν ήταν Θεός, η τιμωρία Του στη θέση μας θα αποτελούσε την μεγαλύτερη αδικία.

Είναι λοιπόν φανερό, ότι κανένα άλλο κτίσμα του Θεού δεν θα μπορούσε να δεχτεί τιμωρία για τις δικές μας αμαρτίες. Μόνον ο Θεός μπορούσε να δεχτεί αυτήν την τιμωρία, γιατί μόνον Εκείνος είναι ο Κριτής του σύμπαντος. Έχει και το δικαίωμα να μας τιμωρήσει, αλλά και το δικαίωμα να πάρει την τιμωρία μας πάνω Του. Και αυτό ακριβώς έκανε, όταν ήρθε στη γη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Τα θεμέλια της Χριστιανικής πίστης βασίζονται σε δύο μεγάλες αλήθειες: *πρώτον*, ότι ο Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες της ανθρωπότητας. *Δεύτερον*, ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς έπειτα από τρεις μέρες.

Αν ο Χριστός δεν είχε αναστηθεί από τους νεκρούς, δεν θα υπήρχε απόδειξη ότι ήταν στα αλήθεια Θεός. Η ανάστασή Του, ήταν απόδειξη ότι όσα είχε ισχυριστεί ήταν αληθινά. Κανένας θρησκευτικός ηγέτης δεν είχε ποτέ ισχυριστεί ότι θα πέθαινε για τις αμαρτίες του κόσμου. Και κανένας θρησκευτικός ηγέτης δεν είχε ποτέ αναστηθεί από τους νεκρούς. Αυτά και μόνο τα δύο γεγονότα κάνουν τον Χριστό μοναδικό.

Όλες οι θρησκείες μας διδάσκουν να κάνουμε καλό στους άλλους και να ζούμε με ειρήνη. Η Χριστιανική πίστη όμως έχει αυτό το μοναδικό θεμέλιο: *Ο Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε από τους νεκρούς.* Αν αφαιρεθούν οι δύο αυτές αλήθειες από τον Χριστιανισμό,

τότε μετατρέπεται σε μια απλή θρησκεία, όπως όλες οι άλλες. Αυτές οι δύο αλήθειες είναι που προσδίδουν στον Χριστιανισμό την μοναδικότητά του.

Ο Θεός μας έχει φτιάξει έτσι ώστε να ζούμε για Αυτόν, εμείς όμως ζούμε για τους εαυτούς μας. Όταν λοιπόν ερχόμαστε στον Θεό, πρέπει να Τον πλησιάσουμε σαν μετανιωμένοι ληστές, που για πολλά χρόνια κλέβαμε αυτό που Του ανήκε. Πρέπει να έρθουμε σ' Αυτόν με ευχαριστία γιατί ο Χριστός πέθανε για μας, και να πιστέψουμε ότι Εκείνος αναστήθηκε από τους νεκρούς και είναι ζωντανός. Δεν θα μπορούσαμε να προσευχόμαστε στον Ιησού αν Αυτός δεν ήταν σήμερα ζωντανός – δεν μπορείς να προσεύχεσαι σε ένα νεκρό πρόσωπο. Ο Ιησούς όμως αναστήθηκε από τους νεκρούς, άρα μπορούμε να απευθυνθούμε σε Αυτόν.

Μετά την ανάστασή Του από τους νεκρούς, ο Χριστός αναλήφθηκε και γύρισε στους ουρανοί. Έπειτα το Άγιο Πνεύμα, το τρίτο πρόσωπο της Θεότητας, κατέβηκε στη γη. Το Άγιο Πνεύμα, είναι και αυτό πρόσωπο όπως ο Ιησούς. Ήρθε στη γη με σκοπό να γεμίσει τη ζωή μας με την παρουσία Του. Αν παραδίδουμε τους εαυτούς μας στο Άγιο Πνεύμα, Εκείνος μπορεί να μας αγιάσει. Όταν πληρωθείς με το Άγιο Πνεύμα, Αυτό σε ικανώνει να ζεις μια ζωή νίκης ενάντια στην αμαρτία. Κανένας δεν μπορούσε να ζήσει αυτού του είδους τη ζωή πριν την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής. Πριν από αυτό, οι άνθρωποι μπορούσαν μόνο να βελτιώσουν τις εξωτερικές εκδηλώσεις της ζωής τους. Η εσωτερική ζωή τους όμως, εξακολουθούσε να νικιέται από την αμαρτία και να παραμένει αμετάβλητη. Όταν το Άγιο Πνεύμα σε γεμίσει, ο ίδιος ο Θεός ζει μέσα σου, και Αυτός σε ικανώνει να ζήσεις μια ευσεβή εξωτερική, αλλά και εσωτερική ζωή.

Το θαυμαστό μήνυμα του Ευαγγελίου είναι ότι η καρδιά σου μπορεί να γίνει ολότελα καθαρή όταν δεχτείς την συγχώρηση του Θεού, και έπειτα ο Χριστός έρχεται να κατοικήσει στην καρδιά σου δια του Πνεύματός Του, κάνοντας το σώμα σου ναό του Θεού.

Κάποτε μιλούσα με έναν Χριστιανό που κάπνιζε. Τον ρώτησα αν θα κάπνιζε ποτέ μέσα σε μια εκκλησία και μου είπε ότι ποτέ δεν θα το έκανε, επειδή η εκκλησία είναι ο ναός του Θεού. Του απάντησα ότι το σώμα του ήταν ναός του Θεού και όχι κάποιο κτίριο. Δεν θα διέπραττες ποτέ μοιχεία μέσα στο κτίριο μιας εκκλησίας, έτσι δεν είναι; Ούτε θα έβλεπες πορνογραφικά θεάματα εκεί μέσα. Όταν ο Χριστός κατοικεί μέσα σου, το σώμα σου είναι ναός του Θεού. Πρέπει λοιπόν να προσέχεις τι κάνεις με τα μέλη του σώματός σου. Συνήθειες όπως το κάπνισμα, το ποτό, η λήψη βλαβερών ουσιών και η αποδοχή ακάθαρτων σκέψεων μέσα στο νου σου, θα καταστρέψουν σταδιακά και το σώμα και το νου σου.

Η χριστιανική ζωή μοιάζει με έναν αγώνα. Όταν αποστρεφόμαστε την αμαρτία και αναγεννιόμαστε, είναι σαν να ερχόμαστε στη γραμμή αφετηρίας του αγώνα αυτού. Κατόπιν ξεκινά ο μαραθώνιος που διαρκεί έως το τέλος της ζωής μας. Τρέχουμε και τρέχουμε και τρέχουμε πλησιάζοντας όλο και περισσότερο το τέρμα μέρα με την μέρα. Ποτέ όμως δεν πρέπει να σταματήσουμε να τρέχουμε.

Ή για να χρησιμοποιήσουμε ένα άλλο παράδειγμα: όταν αναγεννιόμαστε, είναι σαν να βάζουμε το θεμέλιο μιας οικοδομής. Κατόπιν ξεκινάμε την ανέγερση του κτιρίου – που αποτελείται από πολλά πατώματα.

Αυτού του είδους η ζωή είναι η καλύτερη δυνατή, γιατί σταδιακά κάθε τι κακό αφαιρείται από τη ζωή σου και κάθε μέρα που περνάει γίνεσαι όλο και πιο όμοιος με τον Θεό.

Τι πρέπει να κάνεις λοιπόν για να γεννηθείς άνωθεν;

Πρώτον, πρέπει να *αναγνωρίσεις* ότι είσαι αμαρτωλός. Μην συγκρίνεις τον εαυτό σου με τους άλλους και βρίσκεις παρηγοριά στη σκέψη ότι εσύ είσαι καλύτερος από αυτούς. Η αμαρτία μοιάζει με θανάσιμο δηλητήριο. Είτε πιεις μια σταγόνα, είτε εκατό σταγόνες, πάλι θα πεθάνεις. Αν λοιπόν θέλεις να κάνεις ένα σωστό ξεκίνημα στη Χριστιανική σου ζωή, αναγνώρισε ότι δεν είσαι καλύτερος από τον χειρότερο αμαρτωλό του κόσμου. Έπειτα πάρε την απόφαση να *εγκαταλείψεις* κάθε γνωστή αμαρτία στη ζωή σου.

Πίστεψε έπειτα στον Χριστό. Αυτό σημαίνει, όχι απλώς να πιστέψει κάτι για Αυτόν στο μυαλό σου, αλλά να παραδώσεις τον εαυτό σου σε Αυτόν. Είναι δυνατόν να πιστεύεις σε κάποιον χωρίς να έχεις παραδοθεί σε αυτόν. Ας υποθέσουμε ότι ρωτάνε μια νύφη την ημέρα του γάμου της: «Είσαι έτοιμη να αφιερωθείς στον άνδρα αυτόν;» και εκείνη απαντά: «Πιστεύω ότι είναι καλός άνθρωπος. Αλλά δεν ξέρω αν είμαι έτοιμη να αφιερώσω όλον τον εαυτό μου και το μέλλον μου σε αυτόν». Αυτό θα σήμαινε ότι δεν μπορεί να τον παντρευτεί, *επειδή δεν τον εμπιστεύεται*. Όταν μια γυναίκα παντρεύεται, όλη η κατεύθυνση της ζωής της αλλάζει. Αλλάζει το όνομά της και παίρνει το δικό του όνομα. Αφήνει το σπίτι των γονιών της και πηγαίνει να ζήσει με τον άνδρα της. Ίσως δεν ξέρει πού την πηγαίνει, αλλά εμπιστεύεται το μέλλον της σε αυτόν. Τον *εμπιστεύεται*. Αυτό είναι ένα παράδειγμα του τι σημαίνει να πιστεύει κανείς στον Χριστό.

Η λέξη «Χριστιανός» σημαίνει -- αν μας επιτρέπεται η έκφραση -- «*παντρεμένοι με τον Χριστό*»! Η γυναίκα μου μπορούσε να πάρει το όνομά μου μόνο μετά τον γάμο μας. Κατά τον ίδιο τρόπο, μπορείς και συ να πάρεις το Όνομα του Χριστού και να αποκαλείσαι «Χριστιανός», μόνον αν είσαι παντρεμένος μαζί Του. Αν κάποια κυρία χρησιμοποιούσε το όνομά μου χωρίς να είναι παντρεμένη μαζί μου και αυτοαποκαλείτο «*κα Ζακ Πούνεν*», αυτό θα αποτελούσε απάτη. Παρόμοια ψεύδεται και κάποιος που αυτοαποκαλείται «Χριστιανός» χωρίς να έχει συνδεθεί με αυτόν τον τρόπο με τον Ιησού Χριστό.

Ο γάμος είναι για πάντα και όχι μόνο για λίγες μέρες. Το ίδιο και το να είναι κανείς Χριστιανός, αποτελεί ισόβια δέσμευση. Αυτή η πλήρης παραχώρηση στον Χριστό, δεν σημαίνει ότι έγινες τέλειος. Όταν μια γυναίκα παντρεύεται δεν υπόσχεται ότι ποτέ της δεν θα διαπράξει κανένα λάθος. Θα κάνει πολλά λάθη, όμως ο άνδρας της θα την συγχωρήσει. Υπόσχεται όμως ότι θα ζήσει με τον άνδρα της για πάντα. Αυτή είναι μια εικόνα της ένωσής μας με τον Χριστό.

Το επόμενο βήμα που πρέπει να κάνεις είναι να βαπτιστείς. Η βάπτιση μοιάζει με την έκδοση ληξιαρχικής πράξης γάμου. Δεν μπορείς να παντρευτείς απλώς εκδίδοντας ένα χαρτί. Ούτε Χριστιανός γίνεσαι με το να βαπτιστείς. Μόνον *μετά* τον γάμο μπορεί να εκδοθεί η ληξιαρχική πράξη γάμου. Παρόμοια και συ, μπορείς να βαπτιστείς μόνο μετά την παράδοση της ζωής σου στον Χριστό. Με το βάπτισμα ομολογείς ότι η παλιά σου ζωή πέθανε και ότι τώρα Κύριος της ζωής σου είναι ο Ιησούς Χριστός.

Σε έναν καλό γάμο, οι σύζυγοι συνομιλούν συχνά μεταξύ τους. Έτσι και συ, πρέπει να μιλάς στον Ιησού και να Τον αφήνεις να σου μιλάει μέσα από την Βίβλο, κάθε μέρα.

Μια καλή σύζυγος δεν θα κάνει τίποτα που στεναχωρεί τον άνδρα της -- θα θέλει πάντα να τον έχει ευχαριστημένο. Το ίδιο και ο αληθινός Χριστιανός δεν θα κάνει τίποτα που στεναχωρεί τον Χριστό -- όπως το να δει μια ταινία που ο Κύριος δεν θα έβλεπε. Δεν θα κάνει τίποτα που να μην μπορεί να το κάνει μαζί με τον Χριστό.

Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι έχεις σωθεί; Ναι. Στο *Ρωμαίους 8:16* λέει ότι όταν γεννάται κανείς άνωθεν, το Άγιο Πνεύμα του Θεού θα μαρτυρεί μέσα στο πνεύμα του, ότι είναι παιδί του Θεού.

Αυτή είναι μια θαυμάσια ζωή – γιατί ζούμε μαζί με τον καλύτερο Φίλο που θα μπορούσε να έχει κάποιος. Ποτέ δεν θα είμαστε μόνοι πια, επειδή ο Ιησούς είναι μαζί μας πάντοτε και παντού. Μπορούμε να μοιραζόμαστε μαζί Του τις δυσκολίες μας και να Του ζητάμε να μας βοηθήσει. Είναι μια ζωή χαράς, απαλλαγμένη από φόβους και άγχη – μια και ο Ιησούς κρατά το μέλλον μας στα δικά Του χέρια.

Αν θέλεις να έχεις την εμπειρία αυτής της άνωθεν γέννησης, πες με ειλικρίνεια και με όλη σου την καρδιά την παρακάτω προσευχή στον Κύριο:

«Κύριε Ιησού, πιστεύω πράγματι πως Εσύ είσαι ο Γιος του Θεού. Είμαι ένας αμαρτωλός που αξίζει να πάει στην κόλαση. Σε ευχαριστώ που μ' αγάπησες και πέθανες για τις αμαρτίες μου στον Σταυρό. Πιστεύω ότι αναστήθηκες από τους νεκρούς και είσαι τώρα ζωντανός. Θέλω σήμερα κιόλας να εγκαταλείψω την αμαρτωλή ζωή μου. Σε παρακαλώ, συγχώρεσε τις αμαρτίες μου και δώσε μου μίσος για αυτές. Συγχωρώ και εγώ κάθε έναν που με οποιοδήποτε τρόπο με έβλαψε. Έλα στη ζωή μου, Κύριε Ιησού και γίνε Εσύ ο Κύριος της ζωής μου από σήμερα. Κάνε με τώρα παιδί του Θεού.»

Ο Λόγος του Θεού λέει, «Όσοι εδέχθησαν Αυτόν (τον Χριστό), σε αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν παιδιά του Θεού» (Ιωάννης 1:12). Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς είπε: «Αυτόν που έρχεται προς Εμέ, δεν θα τον βγάλω έξω» (Ιωάννης 6:37).

Μπορείς λοιπόν να είσαι σίγουρος ότι σε έχει δεχτεί.

Ευχαρίστησέ Τον λοιπόν λέγοντας, «Σ' ευχαριστώ Κύριε Ιησού, γιατί με συγχώρησες και με δέχτηκες. Σε παρακαλώ γέμισέ με με το Άγιο Πνεύμα και δώσε μου δύναμη να ζήσω για Σένα. Θέλω από σήμερα να κάνω μόνο ό,τι Σε ευχαριστεί».

Τώρα πρέπει να μελετάς καθημερινά τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή και να ζητάς κάθε μέρα από τον Θεό να σε γεμίζει με το Άγιο Πνεύμα Του. Πρέπει ακόμα να συναναστρέφεσαι με άλλους αληθινούς Χριστιανούς. Μόνον έτσι θα αυξηθείς στη Χριστιανική σου ζωή και θα έχεις δύναμη να ακολουθείς τον Κύριο. Ζήτησέ Του λοιπόν να σε κατευθύνει σε μια σωστή και καλή εκκλησία.

Είθε ο Θεός να σε ευλογήσει πλούσια.

A Clear Gospel Message - Greek

© Copyright -

This article has been copyrighted to prevent misuse. It should not be reprinted or translated without written permission from the author. Permission is however given for this article to be downloaded and printed, provided it is for FREE distribution, provided NO ALTERATIONS are made, provided the AUTHOR'S NAME AND ADDRESS are mentioned and provided this COPYRIGHT notice ["Copyright by Zac Poonen"] is included in each printout.

For further details, please contact :

CHRISTIAN FELLOWSHIP CENTRE

40 DaCosta Square,

St.Thomas Town,

Bangalore - 560 084. INDIA.

Phone :(91)-(80)-25477103

Email :cfc@cfcindia.com

web : www.cfcindia.com